

UN EXAMEN DIFERENT

Són les nou tocases i la canalla ja comença a desfilar pels passadissos entre crits i rialles. Tot l'edifici s'omple de la ferum d'un dilluns que fa mal als ossos, un aire irrespirable i una sensació d'ofec que acabarien amb el més valent dels herois i amb el pitjor de tots els enemics: res com fer classe un dilluns pel matí.

El tràfec dels passadissos no té res a envejar el que es viu en aquest moment a Barcelona. Sembla que no hi pugui caber ningú més però tot i així continuen entrant marrecs.

Ara vinga a pujar escales cap a l'aula de quart. Les cames ja no responen com abans i em martellegen a cada graó que pujo, mentre que els nens no paren quiets fent gala d'una energia inusual en un dia com avui.

Un cop a classe mano seure a tothom i ràpidament faig repartir els exàmens a un dels que sembla més despistat i no té cara d'aprovar de cap de les maneres, ja sigui per la son o per aquesta intuïció pròpia dels professors, de tants anys dedicats a l'ensenyament d'individus d'apariència sempre tergiversa i suggestiva, d'aire innocu o feroç però sempre disposats a acabar amb la paciència del personal. Només sembla que n'hi hagi un disposat a elevar-se entre aquesta boira pixanera que ho cobreix tot d'ignorància amb un tel invisible però letalment contagiós...

•••

Vaig observar, entre curiós i complagut com el meu company, dissimulant, em preguntava que li repetís la fórmula que instants després escrivia al seu braç sota la samarreta, en un intent absurd de buscar un aprovat inexistent. No era el primer cop que em trobava en aquesta situació però al principi sempre dubtava entre ajudar la persona o reprendre-li la seva acció fins que vaig concloure que encara deixant copiar l'individu mai arribaria a l'aprovat només amb la meva ajuda. De fet, si m'arribava a mostrar esquerp podia aconseguir passar ignorat entre la multitud delerosa per emplenar els buits de l'examen.

Vaig començar a escriure els primers nombres de la pregunta u. Per sort, o per desgràcia, només calia anotar les mesures d'uns angles en graus i en radians i realitzar-ne un parell d'operacions.

A mesura que transcorria el temps feia un cop d'ull al meu voltant, intrigat per esbrinar el desenvolupament de la prova a la resta de la classe. La majoria de companys es podria dir que s'havien absentat de classe, ajaguts amb el cap cot buscant refugi en els braços, a falta d'un coixí. D'altres intentaven trobar el moment en que el professor, que caminava, ara amunt, ara avall, girés l'esquena i els donés l'ocasió de parlar, en molts casos per dir-se: 'que no!, que vull que em diguis l'apartat a de l'exercici u, no el problema 5!' I així, tornar altre cop a abaixar el cap i posar cara d'angelet .

Resignat, vaig tornar al full per intentar resoldre el tercer problema, que consistia en un triangle rectangle del qual només en sabia el valor d'un catet i de la hipotenusa. Sense pressa, vaig dibuixar el nomenat triangle i mitjançant el teorema de Pitàgores vaig esbrinar el resultat, que m'indicava una llargada de 6,3 cm. Aquesta era una part del problema però com la resta de l'examen no m'impediria, perdoneu l'excés de vanitat, treure un altre deu i així assegurar-me un excel·lent i una felicitació del professor, que dit de pas, és el meu tutor. Ara la gent tornava a mussitar i hi havia més inquietud, causada perquè el temps corria en la seva contra; fins i tot n'hi havia que petaven els dits per cridar el company absort en el paper.

•••

'¡Ui!' Havia fet petar els dits massa fort i va faltar poc perquè el profe em veiés. 'Només faltaria un altre suspens més, amb lo pesat que es posa el pare..., quina merda d'examen! Quan hem fet això a classe? El profe s'ho inventa tot, segur que ho fa amb mala baba, lo que vol és suspendre'm, segur.'

– Què? –va fer per fi l'Aleix.

Li anava a preguntar per la quatre però de cop em vaig haver d'aturar i baixar el cap per dissimular, perquè algú havia cridat al profe, que es va aixecar i caminava ara cap a nosaltres. Per sort, ens va venir de conya perquè es va quedar d'esquena a l'Aleix, dues taules més endavant, i ara sí que vam poder continuar parlant. Era una mica perillós però el profe no s'adonava mai, era una curt de vista i tothom copiava, fins i tot el repel·lent del Joan, que a vegades et deia algun resultat.

– Tens la quatre? L'exercici quatre! –li vaig dir no massa fort.

– Ni idea! Em sembla que va sortir a classe... –em va contestar l’Aleix abans que el profe tornés a fer volts per tota la classe. ‘Coi! Quin pal! Si ell ja no en té ni idea, jo plego! Em faré xuletes per la recuperació i ja està’.

Com que no tenia res a fer tornava a pensar-hi, una altra vegada. I és que el trimestre passat també ho vaig tenir molt fotut per treure un cinc pelat. Aquest trimestre encara ho veia mes fotut amb això del sisus, el cosí i la tan no sé què. No se perquè em preocupava si només m’havien quedat tres i encara faltaven mesos per acabar el curs. Quines ganes tenia de sortir d’aquí! Però l’Aleix, que era com jo, sempre aprovava, a vegades fins i tot amb bona nota. Potser, si provés a fer com ell i escoltés una mica a classe..., fes alguns deures i estudies una mica, podria sortir-me’n; quina gràcia tu, jo estudiant i amb la Play al costat, “*me parto y me mondo*”! Estava fet un bon “*cateto*”, com el del triangle del problema que feia 5’6 cm.

Esbufegant de mandra intentava tornar a l’examen però era impossible solucionar cap de les preguntes perquè no entenia ni l’enunciat.

Al meu davant, en canvi, hi havia un quatre-ulls que segur que s’ho sabia tot encara que se’l veia molt nerviós.

– Ei! Albert, la quatre! – no em va fer ni cas.

•••

Em quedava un quart d’hora aproximadament per acabar l’examen i fins que no em vaig passar la mà pel front no vaig adonar-me que suava increïblement i que realment estava molt nerviós. Havia arribat a un punt en què no m’adonava que patia de valent i gairebé tampoc havia notat que la mà em cremava de tant escriure, encara que l’examen el duia a mitges, i ja pensava que no l’acabaria si realment em donava temps, perquè mai m’havia trobat en una situació semblant, tot un infern que se’m vindria al damunt si com m’imaginava acabava suspenent. Realment el meu cap no tan sols donava voltes al full que tenia davant sinó que a més intentava explicar-se com en un moment tan important de cara al curs havia fallat d’aquesta manera ni més ni menys que adormint-me a la vigília de l’examen quan, com de costum, era l’únic moment en que estudiava, no tan sols per a les mates sinó per a totes les assignatures. I mira que d’aquesta manera mai passava nervis i tot anava com la seda! ‘Per què?! Com podia ser que fallés en l’únic examen del trimestre i hagués d’esperar a la recuperació?’.

Volia eliminar aquests pensaments del cap però m'era impossible deixar de pensar en un suspens, així que vaig col·locar-me l'examen davant dels ulls i en veu baixa vaig llegir l'enunciat del cinquè problema: Calcula l'altura a la qual vola un helicòpter si les visuals de dos observadors separats entre si 4000 m són de 30° i 45° . 'Uix! aquest problema era ben bé igual a un resolt a classe, però quina casualitat que no havia pogut repassar-lo! Pensa-hi, va! No deu ser tan difícil!' Segur que després mirant el llibre m'adonaria com n'era de fàcil resoldre la pregunta, i també tot l'examen, però ara tan nerviós com estava em creia totalment incapaç de moure el llapis i encertar qualsevol pregunta per senzilla que fos.

A més, hi havia un pesat al darrere que no parava de preguntar-me coses i m'estava posant histèric. Si el profe no pogués enxampar-me l'engegaria a pastar fang!

El temps continuava passant i entre gotes de suor intentava, ni que fos, plantejar el problema, fer-ne el dibuix, els angles, l'altura, 'diantre, no em surt res!'. Per una vegada sentia la sensació, l'efecte que tenia estar *in albis*, com diria el sr. Martí, de literatura catalana –'Un llatinisme, LLATINISME! Colla d'ignorants!'–. I no sentia aquella indiferència o aquelles ganes de dormir que molts de la classe explicaven en les seves particulars xerrades abans d'un examen –'Que sí! Et juro que aquell dia vaig dormir tota l'hora i el profe ni em va veure!'–, sinó més aviat por, ganes de plorar i de ser en un altre lloc, lluny, molt lluny de la classe i de qualsevol persona que em recordés que aquell dia havia arribat a existir.

De tant en tant feia un cop d'ull al rellotge, i l'agulla, amb qui lluitava per aturar-la, ignorava el meu rostre blanc com el paper i va dirigir-se cap a l'última volta.

No vaig voler continuar. Vaig deixar el foli damunt la taula, vaig creuar els braços i vaig observar com lentament el professor es dirigia cap a la seva taula i demanava a tothom que anés acabant l'examen recordant de posar el nom. Instants després, quan la sirena sonava ben fort la gent es començà a aixecar i a comentar en veu alta els resultats sense importar aquells que donaven unes últimes repassades, asseguts encara. Només amb un altre problema que hagués fet segur que aprovaria. 'I si ho intento? Al menys no semblaré ruc.' Vaig apuntar quatre bajanades, tot i que em van semblar prou coherents, i vaig entregar ràpidament l'examen.

Ara tocava classe al laboratori i tot callat vaig recollir l'estoig i vaig marxar, sense fer cas del profe que advertia que al tercer problema no s'havia de fer servir el teorema de Pitàgores.

•••

No és que me'n pugui alegrar gaire d'haver escoltat la sirena, encara tinc per endavant cinc hores més per donar classe i a alumnes pitjors que aquests, que no saben ni llegir un enunciat. Vinga, tots a fer servir el teorema de Pitàgores quan poso ben clar que no es pot! No m'hi estaré gaire corregint aquests exàmens; per la cara que fa la majoria sembla que almenys això sí que m'ho posaran fàcil, mira que ho vam repassar a classe... els nens mai aprenen, alguna vegada els toca escarmentar i adonar-se que aquí vénen a instruir-se, que cada dia aprendran coses noves; el nen que aquí s'avorreix és perquè no n'espera res d'ell a la vida, i que hi pugui haver algú sense cap somni o cap aspiració, que mai pensi en ell com a persona, és deplorable. Aquí es ve a aprendre, a agafar experiència, a redreçar els defectes i realçar les virtuts, si hi ha algú que no ho accepta, que es creu setciències i incorregible, que faci mitja volta i torni després de pensar-hi una mica. He intentat contribuir de la millor manera possible en aquesta tasca educativa i encara que no n'espero cap resultat immediat ni cap recompensa sempre he cregut que el meu camí a la vida era ensenyar el camí de la vida a altres persones. Me'n sento molt satisfet però el meu somni encara no s'ha acabat. Fins que algun dia, algú n'agafi el relleu. Mentrestant, més val que vagi cap a 3rC abans no se'm faci més tard.